

Jordi Matilló

*Non nobis,
Domine*

L'Escollit

Jordi Matilló Publicaciones

Segona edició: maig de 2016
© Jordi Matilló Ayats

Traducció: Jordina Ayats Atar,
Llicenciada en Filologia Catalana

Tots els drets reservats

JORDI MATILLO PUBLICACIONES
www.jordimatillopublicaciones.com
ISBN: 978-84-608-8066-0

Printed in Spain

El contingut d'aquesta obra està protegida per la Llei, que estableix penes de presó i/o multes, a més de les corresponents indemnitzacions per danys i perjudicis, per als qui reproduïxin, plagiiïn, distribueixin o comuniquin públicament, en tot o en part, el contingut d'aquesta obra. Queda prohibida, així mateix, la inclusió total o parcial d'aquest llibre en un sistema informatiu, la seva transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, registre u altres mètodes, sense la prèvia autorització per escrit del titular del copyright.

Índice

I El cicle comença de nou	9
II Uns anys més tard, a Montsegur	17
III L'aprenentatge de l'Escollit	43
IV La iniciació	61
V El primer viatge. Els càtars	117
VI El castell del Graal.....	153
VII El segon viatge. Camí d'Avalon	179
VIII El rostre d'Asmodeu	239
IX Els druides.....	257
X El tercer viatge, Terra Santa.....	297
XI Rebut la llum, La transmutació	313
XII Rere les passes de Santiago (d'orient a occident)	357
XIII El retorn	373

És vostè un dimoni?

Jo sóc un home, i per tant tinc dintre meu tots els dimonis.

Gilbert Keith Chesterton

I

El cicle comença de nou

Després d'un dia d'estiu calorós, la nit torna a caure sobre la ciutat de Barcelona. Mentre les llums comencen a escampar la seva fulgor, una parella jove arriba a les portes d'una clínica situada a la part alta de la ciutat. Envoltats en la brisa que comença a bufar des del mar, tots dos hi entren precipitadament. Finalitza juliol i ella és a la darrera etapa del seu embaràs. Però, no ha calculat bé les contraccions, i el part és imminent.

En veure la dona, la infermera agilita els tràmits. El seu aspecte delata que els nervis no són fruit d'uns pares primerencs. Lliura el formulari d'ingrés al marit i, immediatament, acompanya la dona al quiròfan. Allí, l'ajuda a desvestir-se, preguntant en silenci que el metge arribi a temps. Després, l'acomoda en la sala de parts. En aquell instant apareix la llevadora, que després d'una ràpida exploració, corrobora els temors de la seva companya. És cosa de minuts que el nen neixi.

La jove acusa les contraccions, però en el seu rostre no s'hi reflecteix cap mostra de dolor.

Aquest fet no passa desapercbut a la infermera, ni tampoc a la llevadora, que es miren amb estranyesa.

—Ha arribat el doctor? —pregunta la dona.

—*Encara no, però està venint. No s'amoïni. Era a prop quan ha rebut l'avís i està a punt d'arribar* —li responen amb tendresa, intentant calmar-la.

A pesar de la seva llarga carrera, la llevadora mai no s'havia enfrontat a un part com aquest. Les contraccions són fortes i seguides, però no s'aprecia cap mostra de dolor en el rostre de la mare. Molt al contrari, el seu semblant és un mirall de calma i tranquil·litat. Sensacions que no són habituals en una mare primerenca.

Quan la infermera acaba de preparar la pacient, arriba l'anestèsista que després d'una mirada ràpida a la dona mostra el seu disgust. No li agrada treballar amb presses. El risc és elevat. Sense perdre ni un segon, es disposa a preparar la punció, quan la llevadora el separa de la llitera, i li murmura a cau d'orella:

—Doctor, crec que hauria de veure això. Les contraccions són molt fortes, però la pacient no sent cap mena de dolor.

Dubtant de les paraules de la llevadora, l'anestèsista observa la dona tombada a la llitera. Després, fixa la vista en l'aparell d'ecografies. Estupefacte, s'acosta a la màquina, però al comprovar que els pics que apareixen en la cinta de paper no coincideixen amb espasmes de dolor en la pacient, exclama:

—*No és possible!*

I tombant-se cap a les infermeres, pregunta:

—*Li han administrat algun tipus de calmant?*

—*No, doctor* —responen les dues.

El metge s'apropa a la llitera:

—Senyora, sóc el doctor Fernández. Necesito saber algunes coses abans d'aplicar-li l'anestèsia. Pot dir-me si ha pres algun calmant en les últimes hores?

—No, doctor, no he pres res —respon—. Només un suc de taronja a mitja tarda. Per què m'ho pregunta?

—Vostè, sent dolor en les contraccions? —insisteix el metge.

—Sento les contraccions, però no sento cap dolor. Francament, em trobo molt bé. Sé que el part ha començat, però estic perfectament.

—D'acord —assenteix l'anestesista, intentant donar a la seva veu un to tranquil—. Tot va de forma correcta. Ja ha arribat el ginecòleg i està preparant-se.

Després de dir això, se separa fent un senyal a la infermera perquè el segueixi.

I un cop són tots dos fora, li diu:

—Amb aquestes contraccions hauria de demanar a crits l'anestèsia. Està segura que no li han donat res en ingressar-la?

—Res, doctor. L'he portat des de recepció a la sala de parts directament.

—Sap si està sota algun tipus de tractament? —torna a preguntar l'anestesista.

—He consultat la fitxa i no hi ha res en el seu historial.

En aquell moment apareix el ginecòleg de la pacient, el doctor González, i li demana a la llevadora que el posi al corrent. Ella li explica amb detall que el part ha començat, però que la pacient no sent dolor malgrat que no se li ha administrat l'anestèsia.

Amb cara de sorpresa, el ginecòleg mira l'anestèsista, interrogant-lo amb la mirada. Però ell li confirma les paraules de la dona.

El metge es dirigeix a la sala de parts preocupat, quan, de sobte, es deté bruscament abans d'entrar. Durant un segon ha percebut una sensació estranya. Com si algú l'estigués observant.

Però se n'adona que a la sala no hi ha ningú excepte la pacient i la infermera. Convençut que tan sols ha estat una impressió passatgera, pregunta:

—*Bona tarda, està a punt pel gran moment?*

—*Sí, doctor* —respon la futura mare, confiada davant la presència del seu ginecòleg.

—*Doncs, som-hi! Sembla que el nen té pressa per arribar...*
—bromeja el metge, intentant tranquil·litzar-la.

Amb una mirada, el doctor revisa l'instrumental. S'apropa a la llitera amb un somriure i fa un examen ràpid per comprovar el nivell de dilatació.

Però, per segona vegada, experimenta la mateixa sensació.

Sent com si a la sala hi hagués algú més a part d'ells. Algú que estigués pendent de tots els seus moviments. Aquesta vegada la sensació ha estat tan real, que ha sentit com el borrisol se li estarrufava. Amb un gest de cap, i convençut que tot està sota control, es concentra en el seu treball. Comprova que la dilatació ja és de nou centímetres. Efectivament, el part ha començat. Persuadit que no representarà cap problema el fet que no hi hagi dolor, malgrat les contraccions sense que s'hagi usat cap tipus d'anestèsia, s'asseu en el seu tamboret. No obstant això, com a precaució li demana a l'anestèsista que es quedi a la sala durant

el part. Entretant, el pare arriba al quiròfan vestit amb la bata que li ha lliurat la infermera. Un cop a dins, es pregunta si és prudent saludar el doctor. Li sabria greu entorpir el seu treball. Però el ginecòleg, veterà en aquests casos, li allarga la mà amablement i amb un somriure indica que tot va amb normalitat. Després, amb un gest, el convida a situar-se a la capçalera per ajudar la seva dona. En veure que el naixement no es pot demorar més, el doctor fa un senyal a la llevadora. A continuació, agafa un bisturí i amb un tall precís deixa sortir el líquid amniòtic.

Però la seva mà s'atura bruscament. Per tercera vegada ha tingut la mateixa sensació. Però aquest cop ha notat perfectament un alè fred al clatell.

Alça la vista, i en veure que tant la llevadora com el pare l'estan mirant, decideix continuar. Fa un nou tall i deixa sortir el fluid que envolta el fetus. En comprovar que el líquid no està tèrbol, torna a recobrar la confiança.

Però, les sensacions no han estat infundades. En un racó de la sala una figura prima observa atentament cadascun dels moviments del ginecòleg. La misteriosa figura, alta i eixuta, llueix una barba poblada de color blanc que cobreix gairebé tot el seu rostre. Un rostre en el qual s'hi poden llegir moltes fatigues i sofriments. Les seves robes, desfasades per l'època, són senzilles però ben ajustades. Es cobreix amb una camisa de lli que li arriba per sota de la cintura. Subjecta els seus calçons amb una senzilla corretja de cuir i una llarga cota de malla que produeix una lleu dringadissa amb cada moviment i que li protegeix el cos. Sota l'elm brillant que cobreix el seu cap, s'hi distingeixen uns ulls negres que estan fixos en la mà que sosté el bisturí. Una creu de

color vermell en l'espatlla esquerra destaca sobre el blanc del seu mantell.

Embolicat en una capa que l'abriga fins als peus, el personatge descansa la seva mà dreta en el pom de la seva espasa. El contacte amb el metall fred li fa sentir una sensació agradable.

I a més, en aquesta posició, està llest per actuar amb rapidesa si fos necessari.

En Fra Guillem de Cardona, a pesar d'haver lluitat en moltes batalles i d'haver viscut moltes situacions de perill, no està tranquil. La situació i el temps li són desconeguts.

I el potencial de lluita de l'enemic també li és desconegut. En sentir-se en desavantatge, l'adrenalina flueix ràpida pel seu cos. Ell sap per què hi és en aquella sala plena d'aparells, cables i tubs. Coneix quina és la seva missió. El treball que els seus superiors li han encomanat. I està segur de no fallar-los.

Ha esperat aquest moment durant molts anys. I ara que, per fi, ha arribat, sent el mateix temor que va sentir en la seva primera batalla, contra els sarraïns, fa moltíssims anys a la frontera sud de Tarragona.

Mentre vigila que el metge no faci cap moviment que suposi un perill per a la mare o el bebè, es deixa endur per l'enyorança. Des del seu racó, recorda quan era un nen i veia cavalcar els orgullosos cavallers templers. Vestits amb les seves capes i armats amb les seves espases. Embolicats en una aureola de misteri. Des de llavors, va saber que ell també seria un d'ells. Per això va demanar l'ingrés el mateix dia que complia la majoria d'edat. Encara reviu amb nostàlgia la seva cerimònia d'iniciació. Com si el temps no hagués passat. Mai, en tota la seva vida, no ha

tornat a sentir una emoció igual. Encara no entén per què la cerimònia d'iniciació va ser precisament un dels motius que van usar per atacar i abolir l'Orde dels Pobres Cavallers de Crist.

I sense deixar de vigilar el metge, murmura:

—Estúpids! Què en sabien aquell Papa corrupte i aquell rei pervers de la nostra cerimònia d'iniciació i dels símbols que representava? Solament el vil desig de posseir els nostres béns materials els va portar a cometre el seu crim fratricida. Per sort, els nostres Venerables Maestres van saber anticipar-se i posar fora de perill el nostre tresor, el nostre Graal, encara que això va suposar el sacrifici de milers de germans i del nostre Gran Mestre Jacques de Molay.

Un moviment del metge el retorna a la realitat. Llavors, veu com el bebè comença a apuntar el seu caparró. Aprofitant la pressió de la mare, el ginecòleg l'extreu amb destresa i, per fi, neix el nen.

L'escena omple d'emoció en Fra Guillem. Malgrat la seva duresa, i tot i que estava preparat per a aquest moment des de feia centenars d'anys, no pot impedir que una llàgrima llisqui per la seva galta.

Llavors, amb rapidesa i sabent que ningú no pot veure'l, recolza el genoll dret en el sòl, ajup el cap i aixeca les mans juntes en direcció al nounat, mentre murmura:

—A les vostres ordres, Beau Sire!

Quan el metge pren el bebè en braços, el seu plor inunda la sala. Però, en sentir aquestes paraules, el nounat deixa de plorar.

I, amb la tranquil·litat reflectida en la seva tendra careta, somriu amb satisfacció.

A part del cavaller i del bebè ningú més en el quiròfan no se n'ha adonat de l'escena que acaba de produir-se.

Si vols mes fes clic [AQUI](#)